

Sygn. akt V KK 273/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

w sprawie **M. B. i Z. L.**,

skazanych z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosków obrońcy skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 czerwca 2011 r., sygn. akt XII K [...], uznano M. B. i Z. L. winnymi czynu z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 listopada 2012 r., IV Ka [...], wyrok I instancji utrzymano w mocy. Od wyroku Sądu Okręgowego w W. obrońca wniósł co do obu wymienionych skazanych kasację, a w nich zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Jako uzasadnienie obrońca podał co do obu wymienionych skazanych, że pozostają oni na wolności, a ich wnioski o odroczenie wykonania kary zostały oddalone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowania do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności

prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Skarżący nie wykazał istnienia takich szczególnie poważnych i nieodwracalnych skutków dla skazanych, podnosząc jedynie, że dotąd pozostają oni na wolności, a wnioski o odroczenie wykonania kary wobec skazanych nie zostały uwzględnione. Jak się zdaje, obrońca skazanych dopatruje się w samym tylko wykonaniu kary sytuacji nadzwyczajnej, pociągającej wyjątkowo dolegliwe dla nich skutki. Przypomnieć należy więc, że kara jest w założeniu negatywną konsekwencją naruszenia prawa, a zatem i jej wykonanie ze swej istoty winno być dla skazanego uciążliwe. Samo więc wykonanie orzeczonej kary nie może być uznane za następstwo wyjątkowo dolegliwe, jeśli nie występują dodatkowe okoliczności, czyniące wykonanie kary uciążliwą w stopniu nadzwyczajnym. Takich szczególnych okoliczności skarżący w treści kasacji nie wskazał, zaś Sąd Najwyższy się ich nie dopatrzył, wobec czego doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.